

«Darinka!»

Z brega se je utrgal proti skalam navzdol glas, prestrašen, proseč.

Planila je pokoncu in vihrala dalje. Zaman je klicala za njo prijateljica.

Visoko je pljusknilo pred njo morje in se odprlo kakor na stežaj — —

Obstala je za hip, kakor pred zevajočim žrelom. Proti njej so sikali valovi — kače z usločenimi glavami, z drgetajočimi, na smrten pik pripravljenimi želi. Že se je ovijala njenih bosih nog voda... voda deroča in hrumeča po opolzkih skalah. In mlado telo je omahnilo... Pa že je drvela naprej — z iztegnjenimi, v daljo grabečimi rokami — —

Sredi vrisanja je utihnila harmonika — iz gostilne pa so se razlili po bregu navzdol ljudje in še videli, kako se je zapenilo proti nebu morje, kako se je iz valov nasmehnil bel obraz in je bela roka zadnjikrat zamahnila v slovo krvavi večerni zarji — življenju daljnemu, tujemu, na krvavih perotih bežečemu.

Ferdo Kozak:

Pred vrati . . .

Pred vrati srebam med tvojega glasu. V topli radosti drhtim, kadar kane skozi okna luč na moje bele, tebi cvetoče roke.

Pred vrati ostajam in miže razpredam v duši sen, ko klonem v sladko slast ljubezni tvoje, da zgorim, da cela se v nji, kakor voda v jutru, izživim.

Kar te poznam, prihajam vsako noč. A zjutraj skrivam obraz v dlaneh in plačem.

Na polja se umaknem, kjer zore klasovi; z družicami nabiram cvetje, posedam s starci v senci tihih gajev, kakor roža, loveča v svoj kelih vino dišav. Ko pa razprede mrak se med vejevjem, se nemirna gubim v rastoče temine. O, da bi potrkal v ta hip cvetočih rok na dušo tvoj glas!

Nikar! Ne kliči, dragi! Ti sam si moja pot.

Ko oslepi oko v žarenju razodetja in bo povsod tema, brez polj in brez vrtov,

ko se v gladinah vod uziblje cvet najvišjih zvezd — takrat, o dragi — prestopim tvoj prag.